

המוצא תפילין פרק עשירי עירובין

כ א מיי פ"ג מהל' שבת
הלכה טו:
ב ב מיי פט"ו מהל'
שבת הלכה כא סוג'
לאין סה ט"ש"ע א"ח ס'
שג ספ"ק ג:
כ ב ג מיי שם הל' ו ומג'
שם ט"ש"ע א"ח ס'
שג ספ"ק ג:
כ ב ד מיי שם הל' ו ומג'
שם ט"ש"ע א"ח ס'
כ ד ה מיי שם הל' ו ומג'
שם ט"ש"ע א"ח ס'
כ ו ז ט"ש"ע שם ספ"ק ג:
כ ז ח ט"ש"ע שם ספ"ק ג:

א) ומתוך הסוגיא נראה
שאין כאן פסקא, (ג) שבת
פ. ק. א (ז"ל למישה),
ד) כ"ה ט"ק: מפמ"ה.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תוך ג' וכו'
כמי שהנחה דמיא ואמר
וכי למטה מג' נמי לא:
(ב) תוס' ד"ה אי דלית ביה
ד' וכו' אפילו בכלים:

גליון הש"ס

גב' ליהוש דלמא נפיל.
צ"ד דף נט ע"ב תוס' ד"ה
ואפילו:

הגהות הגר"א

[א] אי דלית בי ארבעה
אפילו כנגד חלוני סו'
[ומיטתו שנגמט מוקפתו].

מוסף רש"י

תוך שלשה לרבנן צריך
הבהרה. לרבנן דפלגי עליה
דרי"ע בזוקק מרבי' להי"י
ורבי' באמצע דלית להו
קלוטה כמי שהנחה. לא
מימא בתוך ג' מדרג, אלא
אפילו תוך ג' נמי לר"ך
שיתא, ואם עבר רה"ר
כילה פטור, ופקס מינה
נמי לזוקק ד' אמות וכפ"ה
לנות והגיע לתוך ג' מדרג
שגבת עד שלא נח פטור,
כדלמרינן במתני' (שבת
קב.) עד שמהא מחילתו
וסוף שגבה, ולא אמרינן
עד שלא מוכר הי ליה מונח
(שם ק.) ולא מיחייב עד
שמוט על גבי משהו מקום
כל שהוא, ולא צעין מקום
ד' האילן ובתוך ג' הוא,
מי"מ הנחה כל דהוא צעין
(שם ט"ז).

למטה משלשה. הגיע ראש הספר לשלשה סמוך לקרקע ארבעה
סמיכתא הוא והרי הוא כמונח: אלא הא דאמר רבא. צ"פ הזורק
צמס' שבת (ק"ד פ.) : סוף שלשה לרבנן. דפלגי עליה דרי"ע בקלוטה
כמי שהנחה (ב) ואמרי דהזורק מרשות היחיד לרשות דרך רשות

הרצים למטה מעשרה לא אמרינן
הואיל ונקלטה צו"ד תחמונים שהן
רה"ר הרי היא כמי שהנחה לחייבו
אפי' זרק למטה משלשה לא מיחייב
אם עד שלא הגיע לארץ נשרף או
בלעו כלב אלא אם כן נח על גבי
משהו ואפילו לא היו מקום ארבעה
היא הנחה ולמעלה משלשה אם נח
פטור ואפי' לר"ע דאי מקום ארבעה
הוא כרמלית הוא ואי לית ביה
ארבעה מקום פטור הוא: ימא
כפנאי אמה לשמעיה. דהא תנא
קמא אפילו כי לא נח נמי גזר למטה
מג' משום דילמא זמנין דלין אגרו
צידו ולרבא כי אין אגרו צידו נמי כי
האי גוונא דלא נח לא מיחייב אם
קלטו והחזירו קודם שנת:
מתני' וזו שפני החלון. צולט
מן הכותל גבוה י' ורחב ד': גוסינן
עליו. צני עלייה דרה"י הוא:
גב' דמפיק להי"ך. ליהיבן צולט.
דמפיק לרה"י. לחל"כ: כלים הנשברים
כלי חרס וזכוכית שאם נפלו ישברו
ליכא למימר דילמא חיל ומייתי להו:
קערוס ופוסוס וקיסונויו. כולם כלים
הנשברים הם דקממייהו דחרס:
משמשם כול הכותל. אם הזין מוטל
לארכו אלל הכותל על פני כולו
משמשם כול הזין: עד עשרה
הסחטוים. כלומר כל מקום שהיה
צין סמוך לחלון מיד צין מופלג
הימנו הרבה וצ"ל שאלה היא בתוך
עשרה תחמונים שצדשות הרצים:
למטה הימנו. למעלה מעשרה:
משמשם זו. בתחתון ע"פ כל הכותל
אם מונח לארכו אלל הכותל: האי
זין. עליון היכי דמי: אי דליס ביה
ארבעה מקום פטור הוא ואפילו
כנגד חלונו לא לשמשם. נהי דמקום
פטור הוא ומותר לכתף עליו כדק"ל
[פז]. מקום שאין צו ארבעה מותר לצני
רה"ר ולצני רה"י לכתף עליו מיהו
תשמיש תדיר לא משתרי ביה דלא
חזי לתשמיש'א ושכיחי כלים למיפל
לרה"ר ואע"ג דלוקמינן צללים ד'
הנשברים הני מילי גדאית ביה ד'
דלא שכיחי למיפל כולי האי אצל
הכא דרובא נפלי מחזי כמאן דשדי
להדיא לרשות הרצים: חורי חלון

הוא. כלומר זוית החלון והרחבתו הוא. ולשון חורי דנקט משום
דגבי שבת שיך למימר חורי רשות הרצים כרשות הרצים וכן חורי
רה"י כרה"י דמי כגון כותל הסמוכה לרה"ר ויש זה חורין פתוחין
לרה"ר למטה מיו"ד היו רה"ר: מתני' עומד אדם צרה"י.
צבית או על הגג ושוחה ונוטל חפץ צרה"ר כאן ומניחו כאן:
וצ"ל שאל יו"אנו מארבע אמותיו. ממקום שהיה מונח זו או אשמועי'
מתניתין דלא גזרינן שמה יכניסנו אלנו: וישתין צרה"ר. דמפיק
מרה"י לרה"ר: משמשם רוקן צפיו. משמשם רוקן ונאסף לאחת: לא
יהגך ארבע אמות עד שירוק. דכיון דלמשדדי' קאי משאוי הוא:
גב' מהני ליה רב כו'. גזירה שמה יכניסנו אלנו: ועדאם כר"מ.
דאיהו הוא דגזר שמה יצא אלנו כדלקמן בפירקין [ק"ד פ.] לא יעמוד
צדשות היחיד ופתח צדשות הרצים שיטול פתח צדשות הרצים
ויפתח צו פתח הסמוך לרשות הרצים שמה יכניסו אלנו במקום שהוא:
מדסיפא

נימא כתנאי אמרה לשמעיה. אע"ג דלא ניחא הכא לאוקמי
מילתא דרבה צפונתא דתנאי דמתני' מי"מ ע"כ אשכחן
צרייתא דפליגא עליה במסכת שבת צ"פ הזורק (ק"ד פ.) גבי הזורק
מרה"י לרה"י ורה"ר באמצע דקמני צרייתא תוך ג' ד"ה חייב אי
נמי יש לחלק דהכא שבה החפץ
מלמעלה מג' למטה לתוך ג' הוא
דבעי רבה הנחה על גבי משהו אבל
התם איירי שהיה החפץ תוך ג'
משלש מתחת ידו להכי חשיב כמונח
דהא מודה רבא דהמעציר בתוך
שלשה דכמונח צקרקע דמי כדמוכח
בפרק המוליא י"ן (שם ק"ד פ.) והא
דלא חשיבין מתגלגל כמונח צסוף
הזורק (שם ק"ד פ.) התם איירי
כשהיתה מחילת זריקה למעלה מג':
אלא כו"ה רבי יהודה היא.
תימה דבשבת צקרקע הזורק

(ק"ד פ.) צני למימר דסבר ר'
יהודה קלוטה כמו שהנחה גבי הזורק
מרה"י לרה"ר ועבר ד' אמות צרה"ר
ולמסקנא דהתם ניחא דמוקי לה
כגון דאמר כדפקא לרה"ר תנוס
דמסתבר טפי למימר התם קלוטה
כמו שהנחה כיון שהיה דעתו ורלונו
שמוט שם אצל הכא דלין רלונו
שיפול שם הספר אין לנו לומר שהיה
כמונח אצל למאי דס"ד התם מעיקרא
דמיחייב שמים וצאומר כל מקום
שמרעה שם תנוס קשה ויש לחלק
דהתם אינו מקפיד על החפץ אנה
שינוח אצל הכא מקפיד ומרלונו היה
חפץ שלא היה שם מונח אצל לרבא
קשה דלפי' צאומר כל מקום שמרעה
תנוס צדו רבא הנחה על גבי משהו
דמקפיד אפילו נח על גבי משהו לא
מיחייב דלא נעשית מחשבתו ור"ך
לומר דלמאי דס"ד התם מעיקרא
לית ליה דרבא ועוד י' לומר דכפרשית
לעיל דהתם כשתחילת זריקתו תוך
שלשה: **ליחוש ד"מא נפיל**
ואתי לאיתווי. ואי דמפיק לכרמלית
או לחצר שאינה מעורבת לרבא דלית
ליה לקמן (נט.) גזירה לגזירה פשיטא
דשרי דלא אלתריך למיתני ולאצני
דגזר אסור כמו צמפיק לרה"ר ועוד
נראה מדמשני אצני לעולם דמפיק
לרה"ר משמע דצמפיק לכרמלית או
לחצר שאינה מעורבת שרי אפילו
כלים שאינן נשברים ואע"ג דלקמן
גזר אצני גזירה לגזירה יש לחלק כמו
שפירשתי לעיל וצפרק כ"ד משתתפין
(לעיל ק"ד פ.) גבי אכשי חצר ואכשי
עלייה ששכחו ולא עירצו דקמני זין

היוצא מן הכותל בעשרה דעלייה היו לעלייה אפילו הניח שם
כלים שאינם נשברים: **ומשתמש בב"ב הכותל** עד עשרה
תחתונים. פי' צקונטרס אם הזין מוטל לארכו על פני כל
הכותל משמשם כול הזין וקשה לר"י דהיינו ספ"ה דקמני אם יש
זין למטה הימנו משמשם צו ומפרש ר"י דבחורין שבכותל קאמר
דמשמשם ולשון משמשם כול הכותל משמע נמי כן:
אי דאית (ט) ל"ה ארבע אפי' כנגד חלונו נמי לא ישתמש. משמע
מפירוש הקונט' דברצח ד' משמשם צללים הנשברים אצל שאין
רצח לא ישתמש אפי' כלים הנשברים דהוי כאילו שדי להו להדיא
וקשה לר"י דכיון דאפילו ברצח ד' לא ישתמש צללים שאין נשברין
א"כ אפילו רצח מאה אמה נמי דלענין שבת חשיב רצח ד' כרצח
אלף ונראה לר"י דברצח ד' שרי ליתן אפילו כלים שאינן נשברים
ומתני' ברצח כל שהוא והא דלא מוקי לה ברצח ד' ובכל כלים משום
דסתם זין אינו רצח ד' וכי פריך הש"ס אי דלית ביה ארבעה אפילו
כנגד חלונו לא ישתמש ה"מ למיפרך אפי' בשלמטה הימנו לא ישתמש והא דלא משני ליה דכלים הנשברים איירי היינו משום דלא מתוקמא
צדכי ע"כ מדלא שרי בשאר הכותל אלא כנגד חלונו צלצד: **תחתון** דאית ביה ד'. ק"ק דמעליון שמעינן ליה דשרינן כנגד חלונו
משום דחלון משלימתו ל' ויש לומר דאיתריך לאשמועינן בתחתון אף על גב דלא ניחא תשמיש'א דהא איכא לעליון דמפסיק:
הוא